

felfogás, amiből következik annak katolikusellenessége. Vigyázzunk tehát akkor, ha külföldön bevált eszmék hirdetéséről is van szó! Előbb szűrjük át azokat a mi sajátos adottságainkon, és csak ami megfelel, ami beilleszthető nemzeti fejlődésünk történetébe, azt ajánljuk ifjúságunknak.

Miklósi László

Délvidéki Ifjúság I. (1935–1936) 9–10. szám (május–június) 3–4. oldal

411. A zsidó kérdéshez

„Ne bántsd az izraelitát, – de küzdj a zsidó ellen!”

Föltétlenül kiáltó ellentmondásnak látszik ez, de a látszat néha csal. De fel kell vetni a kérdést ilyen szempontok szerint is, mert társadalmunk – amint észre lehet venni – nemcsak objektív meggyőző erők hatása alatt fordult a zsidóság ellen, hanem – és főképpen – szubjektív intuíciók által indítatva, antiszemitának nevezi és neveztetni magát. Ennek logikus következménye az, hogy olyan jelzót vindikál magának, mely egyrészt legkevésbé sem válik díszére, mert a szó a maga legmélyebb értelmében véve kereszténytelen eszmét testesít meg, és másrészt olyan dologért ítéli el, amiről az vagy nem tehet, vagy nem követett el!

Tény az, hogy mindannyian úgy érezzük, hogy e náció ellen harcolni kell. De hogy tegyem ezt anélkül, hogy ellentétbe ne kerüljek a szeretet isteni parancsával. Hogy gyűlöljem ezt a reánk csimpaszkodott társaságot, hogy egykor Isten el ne ítéljen, mert nem szerettem felebarátaimat! Vagy az Isten azt akarja, hogy szeressem azt, s ne bántsam, aki életemre tör, aki hazám főnnállását veszélyezteti? Az egész kérdés megoldása egy éles distinctio, mondta valamelyik nap az egyik jó barátom, akivel e kérdéstről vitáztam: más az izraelita és más a zsidó. Aki ezt a megkülönböztetést elmulasztja, az feltétlenül tévedni fog, és egész törekvése célját veszti. Mert mi az egész törekvés fő célja? A társadalom megmentése és megnevesítése. A kérdés felvetése és megvitatása csakis ebből az egyetlen szempontból lehet jogos és időszerű.

Kit értünk mi izraelitán? Azt az embert, aki teljesen jóhiszeműleg hűségesen szolgálja, vagy legalábbis őszintén akarja szolgálni Jahvet. A törvényt, amit a Sínai-hegyen kapott élete, erkölcsé zsinórmértékéül veszi, szentnek tartja. Ez az ember izraelita néven feltétlenül tiszteletet érdemel, mert megtartja az isten pozitív ószövetségi parancsait, amelyek tökéletesen magukban foglalják azokat a természettörvényeket, amelyek nélkül eszes ember nem élhet társadalmi életet. Hogy aztán az ószövetségi igazságosság rendjén felül álló keresztény szeretet rendjének alapjaihoz nem tudott eljutni, azt nem lehet egyetlen jóhiszemű izraelitának sem rovására írni. Ez nemcsak szeretetlenség, de igazságtalanság is lenne a részünkről. **Az Isten törvényeit megtartó izraelitát tehát embertestvérként kell szeretnünk.**

De másként van ez a zsidónál. Mi a zsidó? Papini Benrubija őszintén tárja elénk ezt a lelket, és egy csomó ún. zsidó „világhíresség” elsorolása után a következőket mondja: „Bár különböző népek között születtek és különböző kutatásoknak szentelték magukat, mindannyian egy közös célra törnek: az elismert igazságot kétségbe vonni, lerántani azt, ami a magasban van, megingatni azt, ami szilárd, bepiszkítani azt, ami tisztának látszik, és megkövezni, ami tiszteletben áll.” Hogy ez így van, mutatják a tények. Mindegyikünk meg van győződve, hogy alapjában véve normális és erkölcsös ember – s erre megjelenik a morvai Freibergből egy zsidó, Freud Zsigmond, és felfedezi, hogy a legerényesebb és legdisztingváltabb úri emberben is egy perverz, vérfertőző bűnöző és orgyilkos lapul.

A középkortól kezdve hozzászoktunk ahhoz, hogy a nőben szinte bálványt, a tökéletesség edényét lássuk, de közbelép egy Weininger nevű bécsi zsidó, és tudományosan bebizonyítja, hogy a nő nemtelen, kiállhatatlan teremtmény, a fürtelem és alacsonyrendűség mélysége. A vallásokat addig mindenki az Isten és a legmagasabb rendű emberi szellem közreműködésének tartotta, és íme egy Reinach nevű zsidó azon fáradozik, hogy bebizonyítsa, hogy ez a régi, vad tabuk maradványai, tilalmak rendszerei a rájuk épített eszményesítésekkel.”

Így folytatja a felsorolást Papini, és az ember megborad a kultúra ezen elsősorban lévő közvetlenségeitől. **Heine**, – aki rosszmájú szellemességével kigúnyolta a katolicizmust, **Marx**, aki bebizonyította, hogy a legideálisabb dolgok a hitvány gazdasági élet talajából és trágyájából fakadnak, **Max Nordeau**, aki nagy élvezettel bizonyítja, hogy költőink degenerált emberek és civilizációnk hazugságon alapul, **Bergson, Einstein, Lassalle, Disraeli, Trockij** a képviselői ennek a destruktív irányzatnak. S a bomlasztó offenzíva, ami a keresztény kultúra oszlopai ellen indult, és folyik ma is, a legjobb úton van célja felé. Kik a leánykereskedők, kik kereskednek ópiummal, kokainnal és étterrel? Ki fertőzi meg az erényt és erkölcsöt, szóban, írásban és képben? Ki árasztja el a világot meztelenséggel, Bettauer-, Freud-féle disznóságokkal, néger dalokkal és táncokkal? Ki hozza nekünk a néprontó filmeket; az ízlést megzavaró operetteket és revüket? Ki propagálja a gyermektelenséget, az óvszereket és rombolja szét a keresztény családi hűséget és szentséget?

„Elméleti és gyakorlati nevelési módszerekkel, amelyeket nyilvánvalóan hamisaknak tartunk, amelyeket azonban mi inspiráltunk, a nem zsidó ifjúságot **félrevezetjük, elbutítjuk és megrontjuk**” – mondják maguk a zsidók is a „Zion bölcseinek jegyzőkönyvei”-ben⁶⁴ a IX. sz. jegyzőkönyv 12. fejbén. Mindezt Talmudjukra támaszkodva teszik. Ez pedig nem mentség a zsidók számára, mert különbséget kell tenni az ószövetség szent iratai és a Krisztus utáni zsidóság Talmudja közt. Ez utóbbi ugyanis nem egyéb, mint széljegyzetek, vagy magyarázatok sorozata a Biblia szövegéhez, vagy pedig önálló vallási könyvek.

⁶⁴ Helyesen: Cion bölcseinek jegyzőkönyvei

Különösen a Talmudra, Misinára és Sulchan Áruach c. középkori könyvekre gondolok. A Talmud iratai emberi művek, nem Isten lelkétől ihletve íródtak azok. S mivel nincs Istene, vallása, túlteszi magát az erkölcs szabályain s hogy fertőjében kényelmesen élhessen, másokkal elhíttetni igyekszik (s mily sokan hiszik), hogy a vallás magánügy. Ilyenformán eléri azt, hogy a természettörvényt büntetlenül kijátszhatja a felületesen gondolkodó keresztények előtt, vagy ami még könnyebb, a névleges keresztények előtt, akik erkölcsi, jogi felfogásban régen a zsidó kényelmes, haszonleső szellemhez igazodtak.

„A tömegek sóhajtoznak a szociális kérdéseknek nemzetközi megoldása után. Mivel azonban az összes népek pártokra oszlanak, és a pártmozgalom nagy anyagi eszközöket követel, ki vannak nekünk szolgáltatva. Mert a pénz nálunk van.” Mit jelent a zsidóságnak kiszolgáltatva lenni? Erre is felel ugyanez a könyv: „Mindennemű irány és tan követői, monarchisták, demokraták, szocialisták, kommunisták és más utópisták a mi szolgálatunkban állanak. Mindannyian éretünk dolgoznak. Nyugalom után vágyódnak – mert állandóan gyötörjük őket – és mindinkább készek arra, hogy a békéért áldozatokat hozzanak. **Mi azonban nem hagyjuk őket nyugton mindaddig, amíg a mi vezetésünket nyíltan el nem ismerik, és annak alá nem vetik magukat.**”

Csakugyan a beteljesülés felé rohannak dr. H. P. Chajes bécsi főrabbinak 1918-ban hivatala átvételekor mondott szavai: „Jönni fog az idő, amikor a mi világnézetünk fogja az egész világot eltölteni.” Vallják, amit Leob ügyvéd 1912. január 24-én Berlinben egy hithű gyülekezeten mondott: „**Mi keresztény államban élünk, ez a zsidó érdekekkel nem egyeztethető össze, a keresztény államot tehát meg kell semmisíteni.**”

Sorolhatnám még tovább ezeket, de ezek a szűk keretek nem adnak rá módot. Azonban a conclusió már ezekből is levonható. Az ilyen ember és embercsoport eljátssza emberi játék

Délvidéki Ifjúság I. (1935–1936) 9–10. szám (május–június) 5–6. oldal

412. Az egyetemi Luther Szövetség közgyűlése

A szegedi egyetemi Luther Szövetség most tartotta meg évváró közgyűlését. Az elnöki megnyitó után a Polner Ödön főtitkár részletesen felsorolta a szövetség tevékenységének főbb mozzanatait. Az év folyamán összesen 26 bibliaórát tartottak, a tagokat 1325.05 pengő segélyben részesítették. Az otthon igazgatója tett ezután jelentést az Egyetemi Luther Otthon működéséről. 11 szeniort a szövetség részéről dr. Polner Ödön és Egyed Aladár búcsúztatta. A közgyűlés ezután megválasztotta az új tisztkart, melynek tagjai a következők lettek: elnök Boros János, alelnök Kada Judith, főtitkár Bogár Imre, titkár Jeszenszky Béla, pénztáros Kresmarik Zsuzska, ellenőr Urbán Erzsébet, jegyző Pócza Jenő, könyvtáros Gál Irén, háznagy vitéz Nagy István, a választmány tagjai: Orbán Gyöngyi, Melich Adél, Kneffel Pál, Hajas Sándor, Egyed Miklós, Rágyánszky Pál, Sümeghy István, a